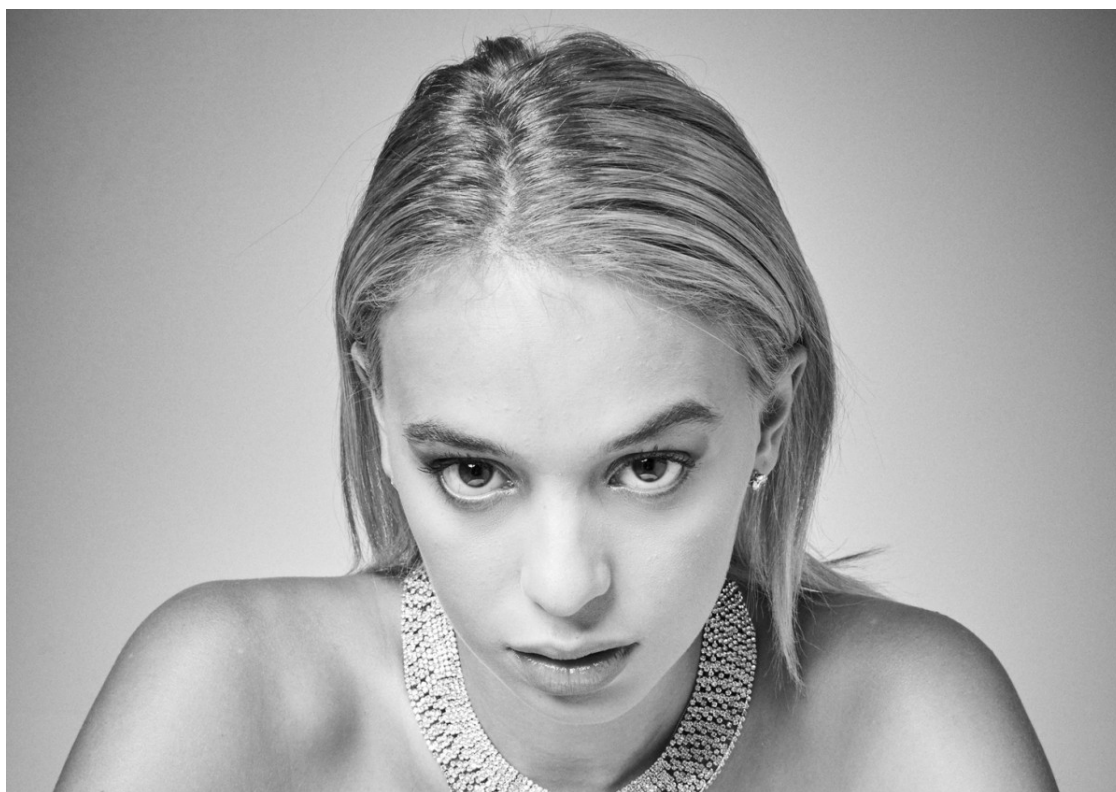

Els Premis Altaveu serveixen de tret de sortida al festival santboienc

Pau Riba, Love of Lesbian, Núria Graham, Bad Gyal, Ferran Palau, No Callarem i la sala Apolo, guardonats als Premis Altaveu | El festival se celebrarà del 7 al 9 de setembre a Sant Boi

Bad Gyal | Michal Novak

Un any més el tret de sortida del Festival Altaveu (que enguany celebra la trentena edició) és l'entrega dels Premis Altaveu, que reconeixen artistes, entitats i iniciatives que enriqueixen la producció musical catalana. Ahir es van fer entrega d'uns reconeixements que enguany han estat per a **Pau Riba, Love of Lesbian, Núria Graham, Bad Gyal, Ferran Palau, No Callarem** i la sala Apolo. Entre les novetats per a aquesta edició hi trobem l'estrena del Premi Alça la Veu, un guardó dedicat especialment a la reivindicació de la cultura amb l'objectiu de fer valdre la lluita per la llibertat d'expressió en el món cultural.

Des del 1990 s'entreguen aquests reconeixements, que han recaigut en artistes com **Maria del Mar Bonet, Sisa, Sílvia Pérez Cruz, Manel, Albert Pla, Peret, Txarango, Quimi Portet, Adrià Puntí, Estopa, Lluís Llach, Roger Mas, Joan Colomo i Antònia Font**, entre altres, a programacions com el Sónar, el Festival de Flamenc de Ciutat Vella, el Festival Internacional de Jazz de Terrassa o el Faraday, i a professionals com el Taller de Músics, Verkami, BCore Disc i l'Heliogàbal, entre altres.

El cartell d'enguany

Des d'avui i fins al diumenge per Sant Boi actuaran grups com **Morgan Ji, Vieux Farka Touré, Anna Ferrer, El Petit de Cal Eril, Brighton 64 o Trau**. A més, per celebrar aquest aniversari es presentarà "Alça la veu", una producció pròpia amb la participació de músics creadors locals, com la **Coral Renaixença**, però també forans, que treballaran en un projecte comú de posada en valor de la Veu. Amb **Dolo Beltrán** com a mestra de cerimònies i cantant principal de l'espectacle que aportarà el punt de fil conductor, hi participaran músics com **Maria Arnal & Marcel Bagés, Quimi Portert, Enric Montefusco, Rupert Ordorika, Roger Mas o Paula Valls**.

Per què han estat guardonats?

El jurat (format per músics, periodistes i professionals del sector de la música) desglossa el motiu de cadascun d'aquests set reconeixements:

Pau Riba. Si, ja ho sabem: és un iconoclasta, un artista inclassificable, heterodox, sempre a contracorrent, un sospitós habitual, un creador diferent que mira en sentit contrari a la resta, un escriptor que observa allò que la major part som incapaços, ni tan sols, de percebre. Però és també un home d'una tendresa que connecta sense artifici amb la infantesa i conserva la dosi d'ingenuïtat necessària amb la qual seguir creient en l'ésser humà. Un home que canta amb sensualitat, acidesa, lucidesa, humor i punyetera filosofia i que, sort en tenim, ens toca les nostres ànimes amb les seves lletres, plenes de llums, colors, olors, visions, personatges i estats d'ànim. Un artista singular que ens ha parlat de les dones de la seva vida (una de porcellana, altres de carn i ossos), apropant-nos a sensibilitats úniques que ja formen part de nosaltres, instal·lades al nostre record, per sempre més. I, per sobre de tot, és un home lliure, i això ens produeix molta, molta enveja. Un home lliure i un músic que ha escrit algunes de les millors cançons en la nostra llengua. Per això (i moltes coses més) **Pau Riba** es mereix el premi Altaveu a la trajectòria artística de tota una vida, convertida, en si mateixa, en la seva obra d'art.

Núria Graham. Premi Altaveu a **Núria Graham** per la determinació amb què ha sabut construir un so i un imaginari propi dins el llenguatge del rock tot seguint el seu instint artístic i sense sumar-se a corrents ni a modes. Amb el seu darrer treball, *Does it ring a bell?* (El Segell del Primavera, 2018), aquesta creadora de Vic proposa un cançoner madur, de textures i ambientacions elaborades, amb el qual desprèn personalitat com a cantant, guitarrista i compositora. Un treball gens complaent, alhora emocional, tècnic i ple d'inventiva, d'una creadora que caldrà seguir de ben a prop.

Bad Gyal. El poder democràtic de YouTube va fer despuntar Alba Farelo, i ella va aprofitar el trampolí de "Pai", una empoderada versió de **Rihanna** en català, per convertir-se, des de Vilassar de Mar, en una de les veus essencials de la nova onada de música urbana sorgida a la Península. I ho ha fet fins ara des de la total independència i amb un discurs artístic propi, inspirat en la cultura *dancehall* jamaicana. Ha atret productors de fama global, que li han creat ritmes perquè els canti amb veu autotunejada, ha cridat l'atenció dels mitjans d'aquí i d'allà, i ha servit d'inspiració a fans perquè s'atrevisin a moure el cul i a ser, com ella, qui els donés la gana ser. El 2018 ha estat l'any en què ha publicat la celebrada *mixtape Worldwide Angel*, i en què l'ha presentada per tot el món, triomfant "Internationally".

Sala Apolo. Celebra 75 anys d'història, 75 anys en què la sala del Paral·lel de Barcelona -des de la petita talaia del carrer Nou de la Rambla- ha exercit de pol d'atracció per a gent amb ganes de festa, i de meca de la música en viu i de la cultura de club. La sala on tots els artistes volen tocar, amb qualitat de so i a més a més bonica, on tots els melòmans desitgen veure els seus grups favorits, i si les seves parets parlessin -sort que no ho fan- explicarien mitja vida de molts, d'aquells per a qui la música juga un paper tan important com el de l'Apolo a casa nostra. En un any de llonge aniversari rodó, i de rentada de cara i d'estrena de sabates noves, premiem la sala Apolo per la seva tasca social, per donar-nos un lloc on ser (tan) feliços. O és que no necessitem un lloc on ballar com l'aire que respirem?

Love of Lesbian. L'Altaveu premia **Love of Lesbian** pels 20 anys de trajectòria en estat de gràcia perpetu; pel seu treball constant sense estridències; pels riscos artístics assumits i que continuen

plantejant-se; pels missatges dels seus temes, alguns dels quals ben carregats de metàfores; pels reptes que envien a l'audiència a cada treball, i per la seva àmplia base de públics que en són plenament receptius.

Ferran Palau. Amb una trajectòria paral·lela i d'èxit encapçalant amb Louise Sansom la banda **Anímic** des del 2003, el cantautor de Collbató **Ferran Palau** ha presentat arreu el seu tercer disc en solitari, *Blanc* (Halley Records, 2018). El nou àlbum consolida la bellesa que desprèn el seu món artístic, que ja va despuntar en el seu anterior disc, *Santa ferida* (Halley Records, 2015), amb el qual va assolir l'aclamació de públic i crítica (com a Millor Disc de Cançó d'Autor als Premis Enderrock 2016). **Ferran Palau** a més ara s'ha agermanat amb el pop metafísic d'**El Petit de Cal Eril** en alguns directes, tot i que **Palau** es particularitza dibuixant un paisatge propi que beu més dels silencis i de paraules espremudes fins a l'essència. Poètica abassegadora, les seves cançons són plenes d'una humanitat ideal en gran sintonia amb la natura, i com aquesta, pot ser tan plaent com punyent.

No Callarem. **Valtonyc**, **Pablo Hasél** o **La Insurgencia** són els caps més visibles d'una cacera de bruixes que busca emmudir les veus dissidents dins el món de la cultura i especialment de la música. En resposta a aquest atac, el col·lectiu No Callarem ha aconseguit aglutinar sectors molt diversos del món de la cultura i la societat per alçar la veu en defensa d'un dels nostres drets bàsics: la llibertat d'expressió.